

Nerozhodnosť...

Mnoho je toho, za čím túžime, za mnohým sa ustávame... Akde je mnoho cieľov, tam je mnoho ciest, tam sú rázcestia a križovatky – a potom i bezradnosť a váhanie. Kofkokrát človek stojí vo svojom živote ako Herkules a nevie sa rozhodnúť. Rozum mi diktuje vpravo, srdce ľahá vľavo. Stojíme a trápime sa mučivou nerozhodnosťou.

Keď sa k tomu pridá i mienka sveta reprezentovaná masovokomunikačnými prostriedkami, či „dobrymi“ radami nie dobrých priateľov, alebo „dobromyselných“, no nie dostatočne Božou pravdou, vychovaných príbuzných, ktorí chcú všetci dobro a dobre, ale nie to čo ponúka Boh, ale iba to čo sa im zdá práve najlepšie... Vtedy človek stojí ako vidiečan na výročitom trhu. Mnohí naňho pokrikujú sprava i zľava a ponúkajú najrozličnejšie myšlienkové systémy, riešenia životných situácií i kľúče ku šťastiu a radosti života... „Kúp si, toto je pravé. Toto je príjemné, pohodlné, zdravé. Len toto má budúcnosť. Toto dnes začína byť moderné...“ „Chudák“ pochopí všetko a nakoniec nekúpi nič. Každý chváli svoje a haní cudzie a to budí dojem, akoby všetky ponúkané veci boli zároveň dobré i zlé. Konečný výsledok? **Nedôvera voči všetkému.** Utrápený človek stojí sám vo svojich mladých rokoch, plný energie, ale bez elánu a smeru, alebo stojí už starý a znechutený, lebo sa nechal nahovoriť a urobil zlú voľbu a teraz sa pýta jeden i druhý plný nedôvery: **Kam alebo čo robiť?**

Toto, o čom hovoríme je vážny problém a koreň mnohých problémov. Stretáme sa s vážnou nedôverou na každom kroku. Stačí len niečo chcieť urobiť. Hneď sa ľudia pýtajú: „načo?“ Načo je to potrebné? A hneď vyťahujeme všetky negatíva a ťažkosti, ktoré nás môže stretnúť a „zaiste nás stretnú“ - hovoríme, keď sa do toho pustíme. Veru, je to náš problém. Vidíme všade len prekážky a ťažkosti, a počúvame ľudské šomrania, pesimistické vízie, ba i nepravosti. Veru, naši ľudia obyčajne hovoria, že to nejde, nedá sa a načo sme si to vymysleli. Špekulujeme a diskutujeme a napokon neurobíme nič. Je pravda, že veci si treba premyslieť, ale i to je pravda, že buď niečo chceme urobiť a idem do toho, alebo nechcem a nechám to tak. Ako vidíme u nás, veľmi často o veciach negatívne rozprávame, sťažujeme sa a lamentujeme až napokon neurobíme nič a keď už niečo sme nútení urobiť, tak si tú „polievočku“, teda naše dielo, napred dobre osolíme... Sú aj iné národy, ktoré nemajú s tým takéto problémy ako my. Don Bosco – taliansky svätý povedal známu vetu: „Lepšie je nepriateľom dobrého.“ Teda človek, ktorý chce len samú dokonalosť, a chce mať preto všetko hneď dokonalé, neurobí, ani to dobro a dobrú vec, ktorá síce nie je perfektná, ale dostačujúca a ktorú by mohol hneď, teraz bez problémov spraviť. I toto je možno čiastočná odpoveď na náš problém. Chýbajú nám nadšenci a povzbudzovatelia, ale zato smútočných

rečníkov máme navyše... K tomu všetkému sa pridáva i naša slovenská vlastnosť: závišť. Odložme teda všetky naše negatívne, nepodstatné, deprimujúce a odrádzajúce reči o veciach, dielach i o ľuďoch a keď kritiku tak len tú, ktorú voláme konštruktívna. Teda takú kritiku, ktorá pomôže ísť ďalej, urobiť lepšie a dokonalejší krok. Ale tie naše bezradné, nedokončené, alebo príliš „múdre“ ale pritom úplne zbytočné reči a návrhy, ktoré k ničomu nevedú, nuž povedzte: „Načo sú?...“ **Vo všeobecnosti nám chýba istota** a keď sme neistí, tak sme i nerozhodní, a keď sme nerozhodní potom sme šomrajúci, závištliví a bojíme sa do niečoho pustiť.

Preto, aby sme mali istotu a jasnosť, rozhodnosť a cieľavedomosť, Boh nám dal rozum a s ním i zdravý úsudok a svedomie. Boh vedel, že pre svoju slabosť sa budeme často dostávať do nerozhodných situácií a preto nám dal smernice a bezpečných ukazovateľov správnej cesty, tej, ktorá nás dovedie k cieľu. Dobrý Boh nám vpísal do srdca i do Písma zákony kamenných tabúl desatora, dal nám svojho Syna a v ňom vzor i slovo Evanjelia – slová Božej múdrosti ako žiť a čo robiť. Syn nám zanechal Cirkev a v nej najvyššieho Učiteľa – Svätého Otca a okolo neho tých, čo nás majú učiť a viesť v búrlivých či tichých vodách každej doby. Duch Svätý ostáva v nás a vedie nás svojimi vnuknutiami zvnútra... Možno si priat' ešte viac? L'ahšie by bolo vôbec sa nemusieť rozhodovať, aby sme sa nepomýlili, ale to by sme neboli ľudia, obdarení slobodnou vôľou, alebo načo by nám bola, keby sa nebolo možno rozhodnúť? Veľkosť človeka je práve v tom, že má slobodu a tak sám vie i chce a sám sa rozhodne, ale potom je **i pôvodcom svojich skutkov a zberateľom ovocia, ktoré mu jeho skutky prinášajú.**

Boh na všetko myslel a tak nemusíme mať strach. Stačí mať dobrú len vôľu. Zvážiť si, či to čo ja chcem, chce aj Boh. Porozmýšľať, či cieľ mojej činnosti a môjho diela je dobrý a či sú dobré i prostriedky, ktoré pritom chcem použiť. Odpoveď z tohto premýšľania je ľahká: „Ak konám to, čo je v súlade s Božím zákonom v desatore, ak by tak robil i Ježiš Kristus na mojom mieste a ak ma k tomu vedie, odporúča, alebo mi to odobruje Cirkev vedená Svätým otcom, tak potom čoho sa báť – to je Božia vôľa pre mňa, veď každé dobré vnuknutie, každý dobrý úmysel vzbudzuje sám Boh v mojom srdci. A nebojme sa Boh si svoje dielo uchráni aj napriek počiatočnému odporu.“ A tým, čo sa hádajú a špekulujú je dobré pripomenúť súdny spor medzi osami, čmeliakmi a včelami. Súdny spor bol o otázke: „Kto z nich robí med?“ Včely sa postavili a odišli, veď nebudú sa hádať o hlúpostiach: „Príďte sa pozrieť ku nám,“ – odkázali, - „ukážeme vám, koľko medu sme pripravili.“

Mário Orbán

Anton Macák – Bystrík Muránsky

Pieseň úvodná

Od Modry rodom pochádzam,
Muráň však som si obľúbil.
Rodisko zato nezrádzam,
úctu som k nemu neubil.

S Muráňom láskou zrástol som.
Muráň mi vzpružil k piesni vzlet,
na horách jeho pásoľ som
krasocit svojich mužských liet.

Priateľ ma všade zaviedol
sťa slnko včielku na kvety,
film ten mi dosiaľ nezbledol,
premietam si ho v pamäti.

A s ním aj iní priatelia
sily mi jarnej dodali...
Hej, títo lesov znatelja
ruku mi k tvorbe podali.

Spíjam sa krásou dokola.
Prostotu ľúbim v hovore.
Čarí mi výzor topoľa.
Rád brodím očí v obzore.

Kdekomu hľadím do srdca,
hľadajúc všade lásky skvost.
Načúvam riavy čo hrčia,
čo spieva kvieťa, vesmír, drozd.

Kytica moja taká je
jak pozdné kvety jesene.
Farbami ale zahraje
sťa dúha z prizmy na stene.

A čo jej chýba na kráse,
nápevmi majster oplní,
keď hudba jeho v ohlase
notami verše rozvlíni.

Nuž spievaj, moja kytica,
ľuďom čo dobrej vôle sú.
Zahraj im dúhou na líca,
kvety hoc' tvoje pozdné sú.

Komu tú kytiku venujem?
Priateľom drahým z Muráňa.
Za srdcia aj tu ďakujem,
prajúc im blaho od Pána.

Muráň 25. október 1958. na Holotine

V mnohých kostoloch a na pútnických miestach vidíme ďakovné tabuľky. Často je ich toľko, že u neveriacich vzbudzujú údiv. My veriaci vieme, že vyslyšaných bolo ešte oveľa viac. Iní si však ťažkajú, že ich Boh nevypočul, nesplnil ich prosbu, a preto sa už nemodlia. I dnes platia Ježišove slová, že sa treba stále modliť a neochabovať.

Dovoľme Bohu, aby nás poučil o modlitbe. Jej základom je dialóg s Bohom. Je to dôverné spojenie s ním, svetlo duše. Pri modlitbe sme v takom vzťahu k Bohu, v akom budeme vo večnosti - z tváre do tváre.

Lenže má to háčik. Modlitba si niečo vyžaduje. Mnohí povedia: „Nemám čas sa modliť.“ Modlitba však nie je otázkou času, ale otázkou lásky. Je

potrebná osveta o modlitbe. Nestačí, aby rodičia dali deti do cirkevnej školy, poslali ich pomodliť sa... Modlitba nie je učivo, ale zážitok z priateľstva. Ježiš sa má stať priateľom a stretnutie s ním má byť zážitkom. V najjednoduchšej forme

modliť sa značí obracať sa na Boha. vedieť to precítiť a povedať „Abba“. Modlitba je autentická v takej miere, v akej je slobodná. To neznamená, že sa môžeme slobodne modliť alebo nemodliť, či modliť sa iba vtedy, keď máme chuť. Vytrvalá modlitba poukazuje na to, že sloboda je čosi hlboké, naznačuje vnútorné otvorenie sa ducha, dôveru, jednoduchosť, neprítomnosť komplexov v rozhovore s Bohom. Pri modlitbe sa máme cítiť dobre.

Z času na čas je potrebné prehodnotiť, či nie sme otrokmi formúl modlitieb. Modlitba nesmie byť bezduché odrecitovanie formúl. Modliť sa máme naučiť nielen sami, ale aj v spoločensťve, rodine, s priateľmi. Je to priestor bez ohraničenia časom, poskytujúci možnosť porozprávať sa s Bohom za rozličných okolností o všetkých udalostiach, veciach, pocitoch... Modelom modlitby má byť každodenný život. Modlitba je verným zrkadlom života. „Pane, nauč nás modliť sa“. (Lk 11, 1).

Lubomír Stanček

Lubomír Stanček

Mnohí ľudia, ktorých som spoznal, nemali také šťastie ako ja.

Rozprávali svoj príbeh a ja som ich počúval.

Bol to pre mňa nesmierne bolestný zážitok.

Vždy mali nejaké zdôvodnenie, ktorým vysvetľovali príčiny svojej úbohosti.

Prečo nemali domov,

prečo neboli príjemní,

prečo nemali priateľov.

Rozbité manželstvá, ľudia bez rodiny,

bez akejkoľvek opory, bez človeka,

ktorý by sa o nich postaral.

A pýtali sa ma, ako môžem byť šťastný. Vždy som sa

usiloval vystrieť ruku a naznačiť im správny smer,

dať im pocítiť moje pochopenie,

ale nikdy som nevedel nájsť správne slová.

Veľmi dobre viem, že to všetko súvisí s ľuďmi,

ktorí by sa mali mať navzájom radi, ktorí potrebujú

istotu, dôveru, ducha obety, a všetci by mali byť

schopní darovať svoj vlastný život a ne strácať vieru.

Všetko to súvisí s vecami, ktoré už nie sú v móde.

Podľa mňa to všetko súvisí s Bohom.

Phil Bosmans „Kľúč štastia“

Sväté omše v 29. týždni cezročného obdobia

23.X. utorok

18.00 + rodina Fandlová

24.X. streda

18.00 + Jozef Mizera a manž. Mária

26.X. piatok

18.00 + Jozef Kordoš

27.X. sobota

18.00 + Jozef Kambal manž. Hedviga a dcéra

Upratovanie kostola č.d. 151 - 175

28. X. 30. nedeľa v cezročnom období

8.00 + Ján Stojkovič a rodičia

9.15 + Jozef Stojkovič a Viktória Haneková (15.výr.)

Liturgický kalendár

22.X. pondelok	sv.Salome, sv.Kordula
23.X. utorok	sv.Ján Kapistránsky, kňaz
24.X. streda	sv.Anton Mária Claret, biskup
25.X. štvrtok	sv.Maurus, biskup.
26.X. piatok	sv.Evarist, pápež a mučeník
27.X. sobota	sv.Sabína

Mária je žena „eucharistická“ celým svojím životom.

Ján Pavol II.

STAŇ SA!

Vo svojej encyklike *Ecclesia de Eucharistia* zdôrazňuje Ján Pavol II. analógiu medzi Máriiným „fiat“, vysloveným ako odpoveď na anjelovo zvestovanie a medzi „amen“, ktoré vyslovuje každý veriaci pri svätom prijímaní. Hĺbka tejto analógie je nesmierna.

Máriino fiat nie je len intelektuálnym súhlasom s akousi abstraktnou pravdou, hoci je to pravda viery, tým menej je len trpným prijatím osudu. Grécky preklad jej slov v skutočnosti hovorí: „Nech sa mi stane podľa tvojho slova!“ Máriino zvolanie je vyjadrením bytostného a nanajvýš aktívneho súhlasu s Božím zámerom pre jej život. A čo viac, stáva sa zároveň súhlasom s Božím zámerom pre celé ľudstvo.

Vieme, že Božia Matka je mimoriadna bytosť a má v Božom pláne mimoriadne miesto (porov. Gn 3,15). Zároveň však platí, že každý je na svojom mieste v Božom pláne nenahraditeľný. Každý z nás je povolaný stať sa ako Mária Božím príbytkom a niesť Krista tomuto svetu. Veď Božie kráľovstvo nemá zemepisné súradnice, rozprestiera sa v ľudských srdciach. Nerozširuje sa najazdmi anjelských ani pápežských vojsk - to povedal Pán veľmi jasne, keď Peter na jeho obranu vytasil meč. A povedal to práve pred svojím utrpením na kríži, pred svojím bytostným „áno“ Bohu a človeku. Práve svojím krížom vykonal pre Božie kráľovstvo v ľudských srdciach maximum.

Božie kráľovstvo nerastie vďaka ničomu inému okrem nášho každodenného „staň sa“ voči Bohu a jeho zámerom s nami. Povedať „amen“ na slová „telo Kristovo“ vyjadruje všetko o našej kresťanskej existencii, vyjadruje jedným slovom mnoho-vrstvovú pravdu: že vyznávam a prijímam Krista pod sviatostnými spôsobmi; že v ňom hovorím svoje áno všetkým bratom a sestrám; ale v neposlednom rade, že súhlasím s tým, že som údom jeho mystického tela. Inými slovami, že sa mu úplne odovzdávam, že so mnou môže ako so svojím údom narábať: „Bratia, pre Božie milosrdenstvo vás prosím, aby ste svoje telá prinášali ako živú, svätú, Bohu milú obeť, ako svoju duchovnú bohoslužbu.“ (Rim 12,1)

(* 25.10.1907 Vištuk, okr. Pezinok- + 31.8.1972 Revúca, okr. Rožňava) - pedagóg, historik, zberateľ folklóru. Používal pseudonym Bystrík Muránsky.

Študoval v saleziánskych ústavoch v Šaštíne a vo Fryštáku na Morave, zmaturoval r. 1933 na gymnáziu v Kláštore pod Znievom. V r. 1935-1938 študoval teológiu na Pápežskej gregoriánskej univerzite v Ríme. Kňazskú vysviacku prijal 18.12.1938. Najprv pôsobil v saleziánskom ústave v Trnave ako direktor malého seminára a internátu pre študentov gymnázia, potom v saleziánskom ústave v Galante, neskôr sa stal duchovným správcom v Šaštíne, Trnave-Kopánke a Gáni. V apríli 1950,

v čase likvidácie mužských reholí, bol predstaveným kláštora a riaditeľom saleziánskeho ústavu v Hodoch (okr. Galanta). Internovali ho v kárnom kláštore v Pezinku. Po absolvovaní politického preškolovacieho kurzu v Malackách v decembri 1950 dostal povolenie vykonávať pastoráciu. Pôsobil v Plešivci, Lučenci a v r. 1952-1972 ako administrátor farnosti v Muráni. V r. 1962-1964 sa zúčastnil Druhého vatikánskeho koncilu ako sprievodca rožňavského biskupa R. Pobožného. Venoval sa cirkevnému spevu a hudbe. Spracoval Chrámový spevník a po Druhom vatikánskom koncile aj slovenskú pohrebnú liturgiu. Zaoberal sa regionálnou históriou. Študoval archívne pramene k dejinám hradu i obce Muráň a benediktínskeho kláštora v Hronskom Beňadiku. Písal lyrickú poéziu. Dal sa inšpirovať historickými udalosťami, krásami prírody v okolí Muráňa. Verše zhudobňoval v spolupráci s J. Čambálom. Zbieral ľudové zvyky, piesne, príslovia a porekadlá z Muráňa a okolia, napríklad *Kytka piesní spod Muráňa* (1958), *Zmeň povestí spod Muráňa* (1968). R. 1963 zostavil a do latinčiny preložil výber asi stopäťdesiatich slovenských ľudových piesní pod názvom *Resonantia Tatrae*. Celé dielo ostalo v rukopise, uložené je v Archíve literatúry a umenia Matice slovenskej v Martine.

Lit.: Slovenský biografický slovník IV. Martin 1990, s.6; Dubovský, J. M.: *Akcia kláštory*. Bratislava 1998, s.45, 61, 221; Macák, E.: *Zápisky spoza mreží*. Bratislava 1996, dokumenty. s.33. 37.

RÓBERT LETZ

VÁŽNY SEUB Albert Schweitzer je jeden z tých, ktorý našiel šťastie, keď pochopil, aký plán má s ním Boh. Mal vtedy 21 rokov. V to ráno ho zobudil spev vtákov v záhrade. Býval v meste Gunsbach v Nemecku. Cez otvorené okno k nemu prenikali teplé slnečné lúče. To je paráda! pomyslel si Albert a zahľadel sa na špicatú vežu kostola a krásnu okolitú prírodu. Prečo sa mám tak dobre, keď iní žijú v takej biede? Koľko vlastne stojí šťastie? To, čo mám, určite nemá slúžiť len mne. Už nejaký čas zápasil s podobnými myšlienkami. Zdalo sa mu nepochopiteľné, prečo sa on má tak dobre, kým mnohí zápasia s toľkými starosťami a trápením.

Albert si so zatvorenými očami opakoval verš, ktorý mu už niekoľko mesiacov vŕtal v hlave: „Lebo kto by si chcel zachrániť život, stratí ho. Kto však stratí svoj život pre mňa a pre evanjelium, ten si ho zachráni“ (Mar 8,35) Snažil sa prísť na to, čo znamená preňho osobne.

Vtedy to pochopil. Musím dať sám seba do služieb ľudstvu. Nielen hovoriť, nielen kázať, ale niečo robiť. Musím zjavovať Kristovu lásku tak, že budem zmierňovať utrpenie iných. V tej chvíli zistil, prečo sa narodil. Albertovo srdce bilo trochu rýchlejšie, keď vyslovil vážny sľub: Do tridsiatich rokov budem študovať vedu a umenie. Potom svoj život zasväťm službám ľudstvu.

Jeho rodina a priatelia nemohli uveriť, keď o 9 rokov neskôr (mal vtedy práve 30) odstúpil z miesta riaditeľa St. Thomas College of Theology a zapísal sa na štúdium medicíny. Do Afriky chcel odísť ako lekár. V živote dosiahol naozaj veľa. Stal sa medzinárodne uznávaným filozofom, hudobníkom, kňazom a spisovateľom. „Nikto v celej Európe nezahrá Bacha ako ty,“ dohovárali mu priatelia. „Tvoje koncerty sú všade žiadané. Azda sa toho všetkého nechceš len tak vzdať?“

Albert bol však presvedčený o tom, že Boh má s jeho životom iný zámer. Osem rokov študoval medicínu. Potom ako lekár-misionár odišiel do Libérie, francúzskej kolónie rovníkovej Afriky (teraz Gabon). Jeho prvou ordináciou v džungli bola malá miestnosť, ktorá predtým slúžila ako kurín. Za to, čo urobil pre malomocných Afričanov, dostal Nobelovu cenu mieru. Anglická kráľovná Alžbeta II. mu udelila najvyššie štátne vyznamenanie.

Boh mal plán s Albertom Schweitzerom a má ho aj s tebou.

Keby ľudia v dospelosti boli tými, kým túžili byť v štrnástich, bol by svet celkom iný.

_____ A. Schweitzer

Bl. Teodor Romža 27. október

V roku 2003 boli v užhorodskej katedrále uložené relikvie mučeníka biskupa Teodora Romžu. Jeho krátky život je svedectvom boja za jednotu Gréckokatolíckej cirkvi s Rímom.

Narodil sa 14. apríla 1911 vo Velikom Byčkove na Ukrajine ako deviate dieťa chudobnej rodiny, bohatej iba

na vieru a statočnosť. Rodičia, ktorých si všetci veľmi vážili, viedli deti k hlbokkej nábožnosti. Teodor bol nadaný. Po ukončení štúdia na gymnáziu v Chuste verejne prejavil svoje povolanie, ktoré v ňom zrelo už vyše dvoch rokov. Rozhodol sa ísť za kňaza celibátnika napriek tomu, že jeho profesori mu radili dať sa na dráhu inžiniera alebo dôstojníka. Roku 1930 začal študovať v Ríme, kde býval v kolégiu Germanicum-Hungaricum spolu so seminaristami z rôznych krajín. Po štyroch rokoch sa presťahoval do ruského seminára, kde mohol pestovať východný obrad a ruštinu. Za kňaza ho 24. decembra

1936 vysvätil ruský biskup Alexander Evreinov. Ako novokňaz si Teodor Romža zvolil za heslo slová 116. žalmu „Pane, som tvoj sluha a syn tvojej služobnice“, ktoré odrážali jeho odovzdanosť a zasvätenie sa Kristovi a jeho matke. Po štúdiách sa vrátil domov, kde ho čakala povinná vojenská služba. Po nej začal spravovať dve farnosti v Berezove a Nižnej Bystrej v Chustskom okrese. Stretol sa tu s veľkou náboženskou, ale aj hmotnou biedou. Aj keď túžil pokračovať v štúdiu, biskup Alexander Stojka ho koncom roka 1939 vymenoval za špirituála a profesora filozofie v seminári v Užhorode. Vojnové roky boli rušné aj pre Romžovu vlasť. Menili sa hranice aj meno krajiny. Za ťažkých pomerov si ho Božia prozreteľnosť pripravila za pastiera a nástupcu mukačevského biskupa Stojku, ktorý zomrel v máji 1943. Tesne pred príchodom sovietskych vojsk bol 24. septembra 1944 Teodor Romža vymenovaný za biskupa. Mal iba tridsaťtri rokov a stal sa najmladším biskupom Katolíckej cirkvi. V októbri obsadili Podkarpatsko sovietske vojská. Sovietske vrchnosti najskôr začali lákať kňazov a veriaciach, aby vystúpili z Cirkvi, neskôr zmenili taktiku na vyhrážky a zastrážovanie. Do Mukačeva bol poslaný pravoslávny biskup. Teodor Romža protestoval na úradných miestach, navštevoval farnosti a povzbudzoval ľudí. Kňazi a veriaci ostávali verní. Na sviatok Uspenia Presvätej Bohorodičky roku 1946 sa na mukačevskú pútnickú horu zišlo vyše 50 000 veriaciach. V očiach sovietskych vládcov bol Teodor Romža nepriateľom a tajná polícia dostala príkaz zlikvidovať ho. Biskup očakával mučeníctvo. Keďže vláda ho nemohla obžalovať z nijakej politickej viny a nechcela, aby ju svetová mienka obvinila z prenasledovania za vieru, zinscenovala dopravnú nehodu. Keď sa Teodor Romža 27. októbra 1947 vracal z posviacky kostola v Lávke, narazilo do ich voza vojenské auto. Zranenia členov posádky však neboli smrteľné, a tak ich najatí vrahovia začali mlátiť železnými tyčami. Prestali, až keď okolo prechádzala poštová dodávka a dopravila ťažko raneného biskupa i troch spolucestujúcich do nemocnice. Teodor Romža však neumieral, preto tajná polícia poslala agentku, ktorá mu preoblečená za ošetrovateľku, v noci na 1. novembra 1947 podala smrtiacu injekciu. Jeho telo uložili v krypte pod katedrálou. V roku 2001 ho Svätý Otec Ján Pavol II. povýšil na oltár.

Podľa príhovoru apoštolského vyslanca kardinála JOZEFA TOMKA

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku